

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **I. O. L.**, nar.,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem

II. nezl. S. M., nar. ,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem

III. nezl. S. L., nar.,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem

zastoupeny advokátem Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, sídlem
Ovenecká 78/33, Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

**o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 10. 4. 2017, č. j.: OAM-506/ZA-
ZA15-ZA16-PD1-2014**

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně a její nezletilé dcery („dále jen žalobkyně“) se domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j.: OAM-506/ZA-ZA15-ZA16-PD1-2014, kterým jim nebyla prodloužena doplňková ochrana podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu.
2. Žalobkyně v žalobě namítají porušení § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Porušen měl být i § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, jelikož žalovaný nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, dále § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobkyni a jejím dcerám nebezpečí vážné újmy a § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť žalovaný nedostatečně odůvodnil sníženou možnost žalobkyně a dcer najít si na Ukrajině nové zázemí. Mělo dojít rovněž k porušení čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť rozhodnutí není v nejlepším zájmu nezletilých dětí. Žalobkyně připomínají, že jí a dcerám byla doplňková ochrana udělena z důvodu, že bezpečnostní situace v zemi, ze které pochází, neumožňovala jejich bezpečný návrat. Situace se však měla dle žalovaného podstatně zlepšit a žalobkyně s dcerami navíc má nyní možnost využít institutu vnitřního přesídlení. Žalobkyně se však domnívají, že z dostupných informací, mj. z vyjádření Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v aktualizaci č. 3 vyplývá, že vnitřně vysídlené osoby čelí značné společenské diskriminaci, rovněž bezpečnostní situace na Ukrajině se podle žalobkyň spíše zhoršuje. V ČR je žalobkyně s dcerami dobře integrována, má zde zázemí, obě dcery zde chodí do školy, má zde i manžela.
3. Žalobkyně v doplnění žaloby dále namítají porušení § 3, § 2 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný podle ní nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, rozhodnutí je v rozporu se zásadou předvídatelnosti a principem dobré víry a nebylo řádně a logicky zdůvodněno. Podle žalobkyň je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu, že úvahy žalovaného o zlepšení situace na Ukrajině, konkrétně v oblasti P., nejsou dostatečně odůvodněny, žalovaný nezohlednil důkazy, které potvrzují nezměněnou špatnou situaci na východě země, nevzal v úvahu ani skutečnost, že se jedná o nezletilé děti a vůbec se nezabýval posouzením rodinných vazeb. Žalobkyně uvádí, že v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 7. 1. 2015 žalovaný konstatoval, že bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat do vlasti. Správní orgán též uvedl, že nemůže vyloučit, že by žalobkyni a dcerám v případě návratu do vlasti hrozilo vážné a bezprostřední nebezpečí ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí naproti tomu žalovaný konstatoval, že situace na Ukrajině se již zlepšila, problémová je pouze východní oblast Ukrajiny, je patrná snaha o příměří a je proto možné, aby žalobkyně s dcerami využily institutu vnitřního přesídlení.
4. Žalobkyně mají za to, že žalovaný nevycházel z aktuálních informací, konkrétně měl využít informace z roku 2015, ačkoli ve věci bylo rozhodováno v dubnu 2017. Při hodnocení se zároveň žalovaný zaměřoval na vojenské otázky, avšak žalobkyně s dcerami jsou v postavení civilistek a mezinárodní ochrana jim byla udělena s ohledem na individuální nebezpečí vážné újmy. Ze zpráv, které měl žalovaný k dispozici, navíc dle žalobkyň vyplývá nadále obdobný skutkový stav jako při vydání rozhodnutí. Žalobkyně se domnívají, že ani závěr o vnitřním přesídlení není dostatečně odůvodněn dle požadavků judikatury, zejména pak dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008 č.j. 4 Azs 99/2007-93 a ze dne 28. 7. 2009 č.j. 5 Azs 40/2009-74 kde byla upřesněna kritéria,

k jejichž kumulativnímu splnění musí dojít, aby byl institut vnitřního přesídlení možný. Žalovaný se těmito kritérii nezabýval.

5. Podle žalobkyně jí i dcerám hrozí i nadále ve vlasti nebezpečí vážné újmy a jsou zde splněny podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany. Žalovanému žalobkyně vytýkají obecnost a neaktuálnost zpráv, dostatečně se nezaměřil na její individuální situaci, kdy ji i dcery je nutno považovat za zranitelné osoby. Odkázaly také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 209/2017-49 ze dne 14. 9. 2017, kde se soud zabýval situací žadatelů ze Záporožské oblasti a konstatoval, že bylo na místě, aby žalovaný zkoumal situaci v dané oblasti, a poté aby zkoumal možnosti vnitřního přesídlení, přičemž žalovaný si neobstaral žádné podklady o místní situaci a nezabýval se ani vnitřním přesídlením.
6. Podle žalobkyně by její vycestování bylo dále v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rovněž dochází k porušení čl. 8 Úmluvy, neboť žalobkyni a dcerám je odíráno právo na rodinný a soukromý život na území ČR, kde manžel žalobkyně zde žije 18 let a má povolen trvalý pobyt a obě děti zde chodí do školy. V případě návratu do země původu by došlo k závažnému narušení rodinného života, neboť žalobkyně nemají v zemi původu žádné vazby a návrat do ČR by byl nerealizovatelný. Žalobkyně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28. 11. 2008, dle kterého je možné, aby k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života došlo již pouhým vycestováním cizince z území ČR, pokud si zde vytvořil rodinné či osobní vazby, a na rozsudek č.j. 5 Azs 7/2012-28 ze dne 25. 1. 2013 ve kterém byl řešen obdobný případ.
7. Žalovaný s žalobou vyjádřil nesouhlas, neprokazuje podle něj nezákonnost rozhodnutí. K udělení doplňkové ochrany bylo původně přistoupeno z důvodu, že situaci na Ukrajině nebylo možné považovat za natolik uspokojivou, aby byl umožněn bezpečný návrat žalobkyně a dcer do vlasti. Žalovaný v původním rozhodnutí shledal, že žalobkyně s dcerami žily původně ve městě P. v Dněpropetrovské oblasti a v době žádosti o mezinárodní ochranu neměly možnost vytvořit si jinde na území Ukrajiny zázemí, návrat do původního bydliště byl rovněž nemožný, neboť z důvodu nepřehledné bezpečnostní situace žalovaný nemohl předvídat, zda se konflikt nebude šířit dále.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nenavrhli jeho konání.
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím č.j. OAM-506/ZA/ZA15-HA08-2014 ze dne 7. 1. 2015 byla žalobkyni a jejím dcerám udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, a to na dobu 24 měsíců. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že bezpečnostní situaci v místě bydliště na Ukrajině nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala návrat do vlasti, ze zjištěných informací bylo potvrzeno, že v Doněcké a Luhanské oblasti dochází k ozbrojeným střetům. V souvislosti s touto situací UNHCR zaznamenala nárůst vnitřně přesídlených osob, které se však potýkají s celou řadou problémů. Žalovaný dále uvedl, že posoudil individuální situaci žadatelky a jejích dětí, kteří pochází z Dněpropetrovské oblasti a žalobkyně s dcerami neměly v té době možnost si zajistit dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny. V případě návratu do původního místa bydliště oblastí žalovaný konstatoval, že nemůže vyloučit závažné problémy, jejichž

dopad není schopen předvídat. Jelikož tedy nebylo možné vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b), udělil žalovaný doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu.

11. Dne 21. 12. 2016 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany, kterou odůvodnila tím, že stále trvají okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany. V její zemi podle jejích slov stále hrozí válka, má strach o sebe i o děti. V P., ze kterého pochází, se nachází chemický závod, při jehož zasažení by mohlo dojít k poškození celé Ukrajiny. Žalobkyně též uvedla, že v případě návratu se nemá na Ukrajině kam přestěhovat, v ČR má manželka a děti. Na Ukrajině žijí její rodiče, bratr a babička. S příbuznými je v pravidelném kontaktu. Žádné konkrétní problémy žalobkyně ohledně svého pobytu ve vlasti neuvedla. Přestěhování na Ukrajinu vnímá jako zásah do jejího rodinného života, bojí se tam vrátit, nemá tam zázemí.
12. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j.: OAM-506/ZA-ZA15-ZA16-PD1-2014, nebyla podle § 53a odst. 4 zákona o azylu žalobkyni a dcerám prodloužena doplňková ochrana. Žalovaný po porovnání informací zjištěných o aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině s tvrzeními žalobkyně konstatoval, že došlo k takovým změnám, že udělení mezinárodní ochrany již není zapotřebí. K bezpečnostním incidentům dochází na tzv. linii dotyku, dochází k občasnému lokálnímu propuknutí bojů. Ty se již nešíří do dalších oblastí Ukrajiny. Odkazuje přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu o tom, že v zemi se neprobíhá totální konflikt. Ukrajinská vláda zároveň činí kroky k tomu, aby zajistila pomoc osobám vnitřně přesídleným. Žalobkyně je zdravá, praceschopná, není zde žádná objektivní překážka, která by bránila tomu, aby se s dcerami vrátily do místa původního bydliště. Žalobkyně pocházejí z města P., které je v Dněpropetrovské oblasti, která je pod kontrolou ukrajinské vlády a neprobíhají zde žádné ozbrojené střety. Žalovaný se vyjádřil i k obavám žalobkyně ohledně zpětné integrace dcer na Ukrajině. Žalovaný konstatoval, že jedné z dcer bude již X let, do ČR přijela v roce 2014, celkově v ČR její pobyt byl asi pět a půl roku, většinu života tedy strávila na Ukrajině. S ohledem na její věk lze zároveň očekávat, že by neměla mít větších problémů se znovu naučit tamní jazyk a navázat sociální a kulturní vazby. Žalovaný připomenul, že institut doplňkové ochrany je dočasným opatřením, žalobkyně proto měla očekávat, že se bude jednou muset na Ukrajinu vrátit a dcery proto měla vést způsobem, aby byly na tento návrat po všech stránkách připraveny. Dle žalovaného již žalobkyním nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Pokud však žalobkyně bude mít zájem nadále pobývat v ČR, může postupovat dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.
13. Má-li však žalovaný prodloužení doplňkové ochrany odeprít, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové. Rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“, kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu při první žádosti o mezinárodní ochranu. Jádro prodlužovacího řízení podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnily okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací. Stěžejní důvody, jež dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že mezinárodní ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena.

14. K obdobným závěrům došel i Nejvyšší správní soud; své názory vyjádřil v právní větě k rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j.: 7 Azs 21/2011 – 57: „*Odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit. Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat“ původní rozhodnutí.*“ Byť se judikát explicitně týká ustanovení § 17a zákona o azylu (vznik důvodů pro odejmutí doplňkové ochrany), musí se totožný způsob posouzení použít i u druhé kumulativní podmínky (žadatelé hrozí i nadále vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu).
15. Na základě výše uvedeného považuje soud za přípustné toliko, aby žalovaný odepřel žalobkyni prodloužení mezinárodní ochrany z důvodu možnosti vnitřně přesídlit pouze za situace, kdy prokáže a odůvodní, proč se dříve s dcerami na Ukrajinu vrátit nemohla a nyní již může. Žalovaný byl proto povinen v napadeném rozhodnutí porovnat uvedené závěry ohledně situace na Ukrajině s nově zjištěnými informacemi.
16. Soud konstatuje, že neshledal deficit v postupu žalovaného. Žalovaný vycházel v odůvodnění rozhodnutí z informací získaných z výše uvedených zpráv a své závěry přesvědčivě odůvodnil. Vycházel i z tvrzení žalobkyně uvedených v protokolu o výsledku a žalobkyni bylo rovněž umožněno, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti 27. 3. 2017 využila, avšak k podkladům žádné námitky neuvedla, zmínila pouze, že zaznamenala, že v Charkově došlo k výbuchu skladu s vojenskou municí. Žalovaný zjistil stav věci způsobem, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, nebyl tedy porušen § 2 odst. 3 ani § 3 správního řádu, porušen nebyl ani § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, jelikož žalovaný zjistil všechny rozhodné skutečnosti. Rozhodnutí obsahuje všechny potřebné náležitosti a bylo žalovaným řádně a přesvědčivým způsobem odůvodněno, nebyl porušen ani § 68 odst. 3 správního řádu.
17. Žalovaný vycházel při posuzování aktuální situace na Ukrajině z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) – „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině“ – aktualizace č. 3, září 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská ze dne 9. 12. 2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 12. 1. 2017, Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, Informace OAMP: Bezpečnostní a politická situace na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země ze dne 24. 11. 2016, Informace MZV č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016, Výroční zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016. Všechny uvedené zprávy jsou součástí správního spisu. Namítá-li tedy žalobkyně, že většina zdrojů použitých žalovaným je z roku 2015, pak z tohoto roku je pouze první informace, kterou nadto žalobkyně sama v žalobě akcentuje ve své žalobě. Většina zpráv je z roku 2016, což s ohledem na to, že rozhodnutí bylo vydáno v dubnu 2017 nelze považovat za neaktuální (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 293/2017-30 ze dne 14. 12. 2017). Informaci z 2015 pak cituje sama žalobkyně, je tedy zjevné, že se se závěry v ní ztotožňuje a za neaktuální je nepovažuje.
18. Žalobcům byla doplňková ochrana udělena v lednu 2015 dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu bezpečnostní situace a nemožnosti si zajistit zázemí v jiné části

země. Zcela jiná situace zde však byla v době vydání napadených rozhodnutí. Žalovaný si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině obstaral podklady, jejichž výčet uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.

19. Z podkladů žalovaný zjistil, že situace na Ukrajině se od doby vydání původního rozhodnutí podstatně změnila. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, se soustřeďuje výhradně do jejích východních částí, a to konkrétně pouze do Luhanské a Doněcké oblasti. Naprostá většina území včetně oblasti původu žalobců je bezpečná a pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Takovému závěru odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 15. 1. 2015 č.j. 7 Azs 265/2014-17), který se ke konfliktu probíhajícímu v zemi vyjádřil ve smyslu, že jej nelze považovat za tzv. totální konflikt. Není rovněž ani známo, že by se měl konflikt přelévat i do dalších oblastí. Žalovaný proto v souladu s těmito zjištěními vyhodnotil, že v případě návratu rodiny do vlasti již nelze mít za to, že by byla bezpečnostní situace natolik špatná, aby založila nemožnost matky najít si zaměstnání a postarat se o děti, čímž by je ohrozila, a tím by došlo k porušení mezinárodních závazků ČR.
20. Otázkou bezpečnostní situace na Ukrajině se žalovaný vyčerpávajícím způsobem zabýval. Dále se neopomenul zabývat individuální situací žalobců, jejich možným ohrožením v případě návratu na Ukrajinu, jakož i možným porušením mezinárodních závazků ČR. Námitka žalobců ohledně toho, že se žalovaný jejich situací nezabýval a pouze obecně hodnotil situaci v zemi, je proto nepřipadná. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí dostatečně zaobíral jak obecně situací v zemi, tak vývojem, kterým Ukrajina prošla od roku 2014 a zohlednil i konkrétní situaci všech žalobců. Námitku nedostatečného posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany, soud důvodnou neshledal.
21. Soud rozhodnutí oproti žalobkyni považuje za přezkoumatelné. Žalovaný v rozhodnutí shledal, že žalobkyně je zdravá, praceschopná osoba. Soud podotýká, že žalobkyně uvedla, že byla v době výslechu evidovaná na úřadě práce, přičemž jedna dcera chodila do osmé třídy základní školy a druhá do mateřské školy. Práci si žalobkyně hledala jako účetní, přičemž soud má za to, že žalobkyni nic nebrání, aby si práci našla i na Ukrajině. Co se týká námitky žalobkyně ohledně toho, že měl správní orgán konstatovat možnost jejího vnitřního přesídlení spolu s dcerami v rámci Ukrajiny, soud je toho názoru, že tato námitka je lichá, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto možnost sice zmínil, avšak s ohledem na to, že žalobkyně s dcerami pochází z Dněpropetrovské oblasti, zabýval se zejména tím, jaká je bezpečnostní situace v této části a zda by žalobkyni a dcerám mohla v případě návratu hrozit újma. Oproti původnímu rozhodnutí pak shledal, že zatímco dříve nebylo možné říci, zda se konflikt na Ukrajině bude šířit do dalších oblastí a situace tak byla nepřehledná a nejasná, v době vydání napadeného rozhodnutí již bylo dostatečně zřejmé, že konflikt se soustřeďuje pouze do východní oblasti Ukrajiny, přičemž Dněpropetrovská oblast je pod kontrolou kyjevské vlády a nebezpečí újmy zde proto žalovaný nenalezl. Pro žalobkyně proto jako řešení vidí návrat do místa původního bydliště, kde soud poznamenává, že sama žalobkyně uvedla, že žije její rodiče, bratr a

babička, nelze tedy ani říci, že by na Ukrajině v místě původního bydliště absentovalo jakékoli zázemí. Žalovaný v rozhodnutí zmínil i možnost využití vnitřního přesídlení, kdy ani v tomto případě nedovodil, že by žalobkyním měla hrozit vážná újma.

22. K námitce problematické zpětné integrace dcer a skutečnosti, že zde má žalobkyně manžela, se kterým žijí ve společné domácnosti, soud uvádí, že azylové řízení je třeba vnímat jako zcela mimořádný institut, který je možné uplatnit pouze v konkrétních zákonem předvídaných případech, zejména z důvodu značně problematické situace v zemi, typicky humanitární katastrofy, apod. V případě žalobkyně bylo přistoupeno k udělení mezinárodní ochrany právě z důvodu tehdy nepřehledné a špatné situace v zemi původu. Situace se však změnila a nyní již z dostupných informací je možné vidět, že stav na Ukrajině dostal podstatného zlepšení, žalobkyni a dcerám proto nic nebrání v tom, aby se do země původu navrátily. Pokud by žalobkyně měly zájem žít v ČR i nadále, mají možnost využít mechanismy, které předpokládá zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Žalobkyním též nic nebrání v tom, aby se na Ukrajinu odstěhovaly i s manželem a tam realizovali rodinné vazby. Zároveň tvrzení žaloby o 18tiletém pobytu manžela v ČR ve svém důsledku prokazuje, že rodinný život s manželem lze realizovat i bez jeho přítomnosti v zemi původu. Jde tak o volbu manželů, kterou nelze přenášet na Českou republiku. Pobyt jednoho člena rodiny v zemi pobytu bez dalšího nezakládá azylově relevantní důvod. Pro dcery nepochybně návrat na Ukrajinu bude představovat velkou změnu. Na druhou stranu je potřeba vážit, a soud se tak ztotožňuje s názorem žalovaného, že udělení doplňkové ochrany je potřeba vnímat jako dočasné opatření, přičemž je potřeba, aby byly žalobkyně připravené na to, že jakmile pominou překážky, které zde byly, budou se muset do země původu vrátit. Žalobkyně tedy měla počítat s tím, že jakmile se situace na Ukrajině změní k lepšímu, bude se tam i s dcerami vracet. Soud zároveň konstatuje, že s ohledem na věk dcer by pro ně nemělo být problém vytvořit si po návratu na Ukrajinu nové sociální a další vazby. Soud v postupu žalovaného neshledal porušení § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu již nehrozí žalobkyni a jejím dcerám nebezpečí vážné újmy ani § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť žalovaný dostatečně odůvodnil možnost žalobkyně a dcer najít si na Ukrajině nové zázemí v důsledku změny bezpečnostní situace. Porušeny nebyly ani čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

23. Tvrzení žalobkyně ohledně její integrace v ČR a integrace dcer soud konstatuje, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky (a s tím spojená tvrzení o integraci žalobkyně do české společnosti) není azylově relevantním. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, který vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 11. 3. 2015 č.j. 3 Azs 256/2014-27 a rozsudek ze dne 28. 11. 2008 č.j. 5 Azs 46/2008-71), dle kterého: „*zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s č. 8 Úmluvy*“, výjimkou by byl pouze případ: „*kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.*“ Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní okolnosti ohledně svých soukromých či rodinných poměrů, které by nasvědčovaly tomu, že by jejím vycestováním mohlo dojít k zásahu do těchto vazeb. Řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze v žádném případě zaměňovat s mechanismy dle pobytového zákona.

24. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobkyně důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. 3. 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce